

Arrest

nr. 286 676 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, mevrouw X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. LYS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, H. S. (°2005), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Je bent Pashtou en soennitsch moslim. Je bent afkomst uit het dorp Gorgorai (subdorp Raghe), gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Hier woonde je samen met jouw ouders en drie jongere broers. Voor een periode van ongeveer acht maanden ging je naar de school en madrassa van Daesh (Islamitische Staat).

Voordat Daesh naar de regio kwam, moest jij verplicht wapens en kogels dragen voor de taliban naar locaties waar ze tegen de controleposten van de Afghaanse overheid vochten. Toen Daesh naar de regio kwam moest je verplicht voor hen zaken dragen. Zo moest je water en eten brengen naar de kleine centra van Daesh in de regio. Ze kwamen jou en andere jongens aanspreken op het cricketveld en jullie dienden gedwongen mee te gaan. Ongeveer acht maanden voor jouw vertrek, vroeg Daesh ook om naar hun school en madrassa te komen. Ze kwamen dit eveneens zeggen aan jouw vader thuis. Indien je zou weigeren, dan zouden ze jou en jouw vader vermoorden. Voor de laatste vijf of zes maanden voor jouw vertrek verplichtten ze jou en de andere jongens ook om wapens en munitie voor hen te dragen en verplaatsen. Ze namen jullie onder dwang mee naar hun centrum in Dago. Vervolgens dienden jullie wapens en munitie te dragen naar onder andere Hakun Baba, waar ze tegen de taliban vochten. Jullie dienden daar dan een paar uur te wachten en tegen de avond droegen jullie het materiaal terug en mochten naar huis gaan.

Nadat jij reeds acht maanden naar die school en madrassa van Daesh ging, begon een lid van Daesh, namelijk M., na het avondgebed te preken in de moskee. Jij was hier aanwezig met jouw vader. Deze persoon riep jouw naam af en die van andere dorpelingen en zei dat jullie naar hun centrum moesten komen binnen de week. Hierna beslisten jouw ouders dat jij het land moest verlaten, daar ze niet wilden dat jij je zou aansluiten bij Daesh en bijgevolg jouw veiligheid in het gedrang kwam. Jouw moeder ging naar haar broer en hij regelde jouw vertrek. Een dag voordat de deadline van één week zou verstrijken, ging je te voet met jouw oom naar de bazaar van het district. Daar wachtte een auto op jou. Er waren nog andere jongens aanwezig. Jullie vertrokken samen met de auto en later reisde je met de bus naar de grens.

Je verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, vervolgens met een vrachtwagen naar Frankrijk om na een jaar onderweg aan te komen in België op 20 juli 2020. Je diende jouw verzoek om internationale bescherming in op 3 augustus 2020, als niet-begeleide minderjarige. Bij terugkeer vrees je Daesh daar jij je niet aansloot bij hen toen ze dit vroegen. Ook vrees je de taliban, daar zij jou bedreigden omwille van jouw medewerking bij Daesh en het feit dat jij je moest aansluiten bij hen.

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten voor: een medisch attest en röntgenfoto van de scoliose in jouw rug en een doktersattest met vaststelling omtrent enkele littekens.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Wat betreft de stukken die je neerlegt met betrekking tot jouw fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze jou zou verhinderen om jouw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er op worden gewezen dat deze niet aantonen dat jij niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de medische documenten komt naar voren dat er bij jou twee littekens werden vastgesteld en een duidelijke vorm van scoliose aan de wervelkolom in jouw rug. Inzake deze scoliose word jij behandeld en verder opgevolgd. Deze documenten werden voorgelegd door jouw advocaat net voor de pauze tijdens jouw persoonlijk onderhoud op 19 oktober 2021. Wegens een miscommunicatie waren deze nog niet vroeger doorgegeven aan het CGVS. Jouw advocaat voegde dan ook toe dat er vervolgens in de eerste helft van het persoonlijk onderhoud geen rekening kon worden gehouden met jouw fysieke aandoening (CGVS, p.16). Voor de aanvang van de tweede helft van het persoonlijk onderhoud werd jou meegedeeld dat je het zeker moest melden wanneer je te veel pijn zou hebben, dat je altijd mocht

rechtstaan of kon vragen om een pauze (CGVS, p.16). Je vroeg verder tweemaal om te mogen rechtstaan (CGVS, p.20, 25) en ook vroeg jouw voogd éénmaal of je niet nogmaals wilde rechtstaan, waarop je bleef zitten (CGVS, p.29). Jouw voogd was aanwezig tijdens het gehele persoonlijk onderhoud om jou bij te staan. Verder werd geen melding gemaakt van ongemakken. Ook kon het CGVS geen verdere ongemakken vaststellen en is het persoonlijk onderhoud normaal kunnen verlopen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat jij onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees jij zowel Daesh als de taliban, daar jij je niet aansloot bij hen wanneer ze dit eisten. Ook zagen de taliban dat jij logistieke hulp bood aan Daesh. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat jij er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Zo is het CGVS van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen omtrent de gedwongen rekruteringen door zowel Daesh als de taliban, en de problemen die jij met beide groeperingen kreeg. Allereerst dient opgemerkt te worden dat jij niet consistent bent in jouw verklaringen omtrent de actor(en) voor wie jij precies een vrees dient te koesteren. Zo verklaarde jij bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming dat je naar hier wilde komen, daar je problemen kende met de taliban in jouw land (zie administratief dossier, Fiche Minteh). Omtrent Daesh repte je hier met geen woord. Voorts op de DVZ werd jou gevraagd wat je vreest bij een terugkeer naar jouw land van herkomst, waarop je antwoordde dat Daesh jou zou vermoorden (zie vragenlijst CGVS). Je legt vervolgens uit welke problemen je zou gekend hebben met Daesh. Echter omtrent de taliban haal je helemaal niets aan. Ten slotte tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS spreek je over een vrees voor beide groeperingen. Indien jij echter een concrete vrees tot vervolging dient te koesteren voor beide groeperingen, kan verwacht worden dat jij dit telkens aanhaalt en dit reeds vanaf het begin van de procedure. Jou hiermee geconfronteerd stel je dat je bij de registratie van jouw verzoek wel degelijk Daesh vermeldde en het niet opgeschreven moet zijn of dat de tolk het niet vertaalde (CGVS, p.21). Het is echter wel zeer onwaarschijnlijk dat de term Daesh gevallen zou zijn, en vervolgens geenszins zou genoteerd zijn. Het CGVS ziet niet in waarom een medewerker van DVZ dergelijke zaken niet zou vermelden. Omtrent jouw verklaringen bij de DVZ stel je dat ze vroegen om het kort te houden en dat je zei dat je in eerste instantie zou gedood worden door Daesh. Nochtans werd duidelijk de vraag gesteld wat er zou gebeuren bij een terugkeer, en kon je wel degelijk de taliban kort vermelden, indien je effectief een vrees voor hen zou koesteren. Er werd je bovendien ook nog gevraagd of je nog iets wou toevoegen, waar je negatief op antwoordde.

Er dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Het manifest inconsistente karakter van jouw verklaringen bij de registratie van jouw verzoek, deze op de DVZ en het CGVS doet afbreuk aan jouw algehele geloofwaardigheid. Waar jouw advocaat nog opmerkt omtrent de verklaringen bij de registratie, dat van een jonge gast die naar België komt en veel problemen heeft, niet kan verwacht worden dat hij in dergelijke fase van de procedure tot in de puntjes op de hoogte is van wat van hem verwacht wordt, doet dit aan bovenstaande geen afbreuk. De inconsistentie in jouw verklaringen heeft immers niets te maken met wat van jou verwacht werd. Wanneer er jou kort en bondig gevraagd werd wie jij vreest of wat jouw vrees inhoudt bij een terugkeer, kan verwacht worden dat jij telkens eenduidig beide groeperingen vermeldt, indien jij effectief een vrees voor beide dient te koesteren. Bovendien staat elke verzoeker om internationale

bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielpprocedure. Tevens was je bij vertrek weliswaar nog jong, ongeveer veertien jaar, maar was je geen klein kind meer en kan van een adolescent worden verwacht dat hij zich bewust is van de motieven waarom hij het land diende te verlaten.

Voorts zijn ook jouw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door Daesh en de problemen met hen weinig overtuigend. Nadat jij reeds een tijd eten en drinken bracht naar Daesh, kwamen zij zowel aan jou als jouw vader vragen om lessen te beginnen volgen in hun school en madrassa (CGVS, p.24). Jouw vader was hier niet akkoord mee, maar om de familieleden te beschermen, vroeg hij jou om te gaan (CGVS, p.24). Hij zou geen andere keuze gehad hebben. Echter, acht maanden later besloot hij wel om tegen Daesh in te gaan en jou naar het buitenland te sturen. Indien jouw vader niet akkoord was met de ideologie en de activiteiten van Daesh en jou bijgevolg niet wilde laten aansluiten bij hen, is het ten zeerste merkwaardig dat jij reeds eten en drinken, en later ook wapens en munitie, naar Daesh bracht en vervolgens voor acht maanden lessen ging volgen in hun school en madrassa. Er kan verwacht worden dat jouw vader jou ten allen tijde hiervan zou proberen behoeden, quod non. Jou gevraagd waarom je niet eerder de regio of het land verliet en toch nog voor acht maanden les volgde bij Daesh, geef je aan dat ze jou op school en de madrassa wilden voorbereiden (CGVS, p.25). Ook werd je hierna geconfronteerd met het gegeven dat je elke dag naar huis terug kwam en bijgevolg in de nacht kon vluchten, waarop je antwoordt "mijn moeder en vader zeiden dat na acht maanden de school zou gedaan zijn" (CGVS, p.25). Waarop dit gebaseerd is, is volledig onduidelijk. En zelfs wanneer de school en madrassa effectief zou stoppen na acht maanden, is het vrij voor de hand liggend dat jij hierna ingezet zou worden door Daesh, daar ze jou de hele tijd aan het voorbereiden waren voor hun strijd. Jou nogmaals gewezen op het feit dat het toch logisch is dat je na deze lessen iets zou moeten doen voor Daesh, vertel je dat je daar niet aan gedacht had. "Toen ik het realiseerde kwam ik naar hier." Deze verklaring is echter allesbehalve geloofwaardig. Dat jij in acht maanden van opleiding, lessen en voorbereidingen nooit geweten zou hebben of jou gerealiseerd zou hebben dat jij uiteindelijk voor Daesh zou moeten strijden en je zou moeten aansluiten, tart alle verbeelding. Bijgevolg doet jouw laattijdig vertrek afbreuk aan de geloofwaardigheid van de rekrutering door en problemen met Daesh.

Voorts kreeg jij acht maanden lang les en preken in de madrassa, echter ben je slechts in staat om summiere informatie hieromtrent te verschaffen. Ten eerste zou je in die acht maanden slechts één hoofdstuk behandeld hebben uit de koran (CGVS, p.27). Jij stelt dat er niet genoeg tijd was om meer te leren. Echter ging jij voor acht maanden elke ochtend naar de madrassa. Dat er bijgevolg geen tijd zou geweest zijn om meer dan één hoofdstuk te behandelen, doet de wenkbrauwen ten zeerste fronsen. Ten tweede preekte Daesh telkens omtrent jihad, maar ben jij amper in staat om hier informatie over te voorzien. Ze zouden gezegd hebben dat "die mensen en de politie ontrouw zijn en dat hen doden verplicht is" (CGVS, p.27). Jou gevraagd wat ze nog meer vertelden over de jihad dan dit, herhaal jij enkel deze elementen en voeg je nog toe dat iemand doden zou betekenen dat jullie naar het paradijs zouden gaan. Verder dan dit kom je echter niet. Hierna werd aangegeven of Daesh dit gewoon herhaalde voor acht maanden. Jij stelt: "ja, ze zeiden deze woorden elk uur". Indien jij inderdaad acht maanden lang preken kreeg van Daesh, is het weinig aannemelijk dat jij slechts zo'n vage en beperkte verklaringen hieromtrent kunt afleggen, hetgeen de geloofwaardigheid van deze poging tot indoctrinatie verder ondermijnt.

Ook omtrent jouw vertrek zijn jouw verklaringen niet altijd even eenduidig. Bij de DVZ zei je dat je mee moest trainen voor jihad met Daesh, dat je dit aan jouw moeder vertelde, waarna zij dit aan jouw maternale oom vertelde (zie vragenlijst CGVS, p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf je aan dat jouw naam in de moskee werd afgeroepen en de oproep werd gedaan zich aan te sluiten, dat jij en jouw vader dit aanhoorden en het vervolgens thuis tegen jouw moeder vertelden, waarna jouw ouders beiden met jouw maternale oom gingen spreken (CGVS, p.20). Een dag later zou hij jou naar het districtshuis gebracht hebben. En nog later stel je dat jouw ouders spraken met jouw maternale oom, waarna hij jou een dag voor het verstrijken van de deadline van Daesh naar het districtscentrum zond (CGVS, p.28). Ten eerste is het opmerkelijk dat jij bij de DVZ met geen woord repte omtrent het voorval in de moskee, waarbij Daesh jouw naam afriep. Dat je dit niet in detail vertelde, tot daar aan toe, maar dat je hieromtrent helemaal niets vermeldde, is toch merkwaardig. Ten tweede geef jij een verschillende tijdsaanduiding aan omtrent jouw vertrek op twee momenten tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat jij niet in staat bent nauwgezette verklaringen te geven omtrent het moment van jouw vertrek, ondermijnt jouw geloofwaardigheid verder. Zelfs bij een minderjarige verzoeker als jij, kan verwacht worden dat jij hier consequente verklaringen omtrent aflegt. Zeker daar jij een deadline van een week zou gekregen hebben van Daesh. Er is dan ook wel degelijk een concreet verschil in een vertrek de dag voor het verstrijken van de deadline of onmiddellijk na het ontvangen van deze deadline. Dit alles doet opnieuw verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw problemen met Daesh.

Voorts zijn ook jouw verklaringen omtrent de rekrutering door en de vrees voor de taliban niet aannemelijk. Zo hadden jullie wapens gebracht naar Daesh en zaten jullie te wachten bij hen tot het gevecht voorbij zou zijn om naar huis terug te mogen keer, wanneer de leden van Daesh plots de benen namen en jullie daar alleen overbleven en de taliban jullie konden benaderen (CGVS, p.26). Daesh en de taliban zouden in zulke situaties zo dichtbij elkaar geweest zijn, dat ze vochten met hun handen, stel jij. Dat jij en de andere jongens daar vervolgens gewoon bij bleven zitten, is allerm minst geloofwaardig. Ofwel kan verwacht worden dat jij meevocht, ofwel dat jij je op een veiligere afstand bevond. Ook het gegeven dat de taliban toen met jullie spraken en jullie bedreigden, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien ben jij hier niet eenduidig over. De ene keer verklaar je dat de taliban zeiden dat ze zouden vragen om je aan te sluiten als ze terugkeerden naar jouw 'plaats' (CGVS, p.27), en de andere keer stel je dat de taliban zeiden dat ze volgende week zouden komen om jou mee te nemen (CGVS, p.21). Beide verklaringen zijn echter even ongeloofwaardig. Indien de taliban jullie wensten te rekruteren, hadden ze hier op dat moment alle kansen toe. Toch was het blijkbaar niet nodig om jullie op dat moment mee te nemen. Ook hoorde je hierna nooit meer iets van de taliban omtrent enige vorm van rekrutering. Het CGVS is bijgevolg van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze vermeende rekrutering van de taliban.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat er na jouw vertrek niets meer gebeurd is inzake deze vermeende problemen met Daesh en de taliban (CGVS, p.28). Nochtans zou je van Daesh die deadline van een week gekregen hebben, en kwam je niet opdagen. Dat jouw familie hierna nooit meer iets hoorde van Daesh, ondermijnt jouw vermeende vrees voor hen grondig. Dit geldt evenzeer voor jouw vrees tegenover de taliban. Ook zij kwamen niet meer langs bij jouw familie en lieten niets meer van zich horen (CGVS, p.28).

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat jij bij de DVZ aangaf dat jouw huis beschadigd raakte vanwege bombardementen enkele dagen voor jouw vertrek (zie vragenlijst CGVS, p.2). Echter op het CGVS vertelde jij hier helemaal niets over. Hieromtrent stelt het CGVS vast dat deze beschadiging mogelijk kaderde in het algemene geweld in de regio met gevechten tussen de taliban en de overheid, zoals jij aanhaalde, en vertoont de vermeende beschadiging van jouw huis geenszins enige link met jouw persoonlijke vermeende problemen met Daesh of de taliban. Ook waar jij nog aanhaalt dat je onthoofdingen door Daesh moest bijwonen (CGVS, p.20, 21), ontkent het CGVS de mentale impact van dit incident niet, echter dient bemerkt te worden dat dit de algemene situatie betreft en hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in jouw hoofd zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

De documenten die je voorlegde ter staving van jouw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De medische attesten en röntgenfoto zeggen enkel iets over jouw fysieke toestand en tonen geen actuele vrees in jouw hoofd aan door de aangehaalde elementen supra. Ze bieden evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake jouw vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Uit de attesten blijkt dat er bij jou twee littekens werden vastgesteld en een duidelijke vorm van scoliose aan de wervelkolom in jouw rug, evenwel zonder zekerheid of uitsluiting te bieden over de oorzaak hiervan. Zelf vermeldde je tijdens het persoonlijk onderhoud gewond te zijn geraakt aan je hoofd, soms het bewustzijn te verliezen en nachtmerries te hebben dit nadat voor jouw ogen mensen werden onthoofd (CGVS p. 20). In verband met je mentale moeilijkheden werden geen attesten of verslagen neergelegd, noch blijkt uit het attest over je rugproblemen welke impact dit heeft op je mentale toestand. Volgens het voorgelegde medisch attest zouden de vastgestelde littekens te wijten zijn aan pistoolschoten (zie attest dr. Roufosse dd. 20/12/2020). Uit het medisch attest dd. 14/05/2021 in verband met jouw rugprobleem blijkt geen oorzaak van deze aandoening. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of psychische problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit de voorgelegde attesten blijkt ook dat de arts zich baseerde op jouw verklaringen over de eerder meegemaakte traumatiserende gebeurtenissen (zie attest 20/12/2020). Dit geldt evenzeer voor het attest waarin vaststelling gedaan werd omtrent enkele littekens die jij hebt. Er kan hieruit geenszins afgeleid worden in welke omstandigheden jij desbetreffende littekens opliep. Bijgevolg kan dit littekenattest geen bewijswaarde toevoegen inzake jouw vermeende problemen. Ook de röntgenfoto, die de scoliose aan jouw ruggenwervel bevestigt, toont geenszins aan dat deze te wijten is aan jouw vermeende problemen met taliban of Daesh in Afghanistan.

Hierbij verwijst het CGVS nog naar het feit dat je voor medische klachten die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie beroep kan doen op andere daartoe voorziene procedures, namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de

voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde

incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. Je kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre je aanvoert dat je persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Nangarhar en hierbij verwijst naar jouw ernstige vorm van scoliose dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat je, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Behalve dat je niet lang kan stilzitten en tijdens een persoonlijk onderhoud vaak moet rechtstaan en mijn hebt is immers nergens aangegeven dat je omwille van bijvoorbeeld een beperkte mobiliteit een verhoogd risico zou lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen

van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1 § 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker gaat vooreerst uitvoerig in op het gebrek aan (gedetailleerde en betrouwbare objectieve) landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst in dit verband onder meer naar UNHCR "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022, EASO "Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report" van januari 2022, EUAA "Country Guidance. Afghanistan – Common analysis and guidance note" van april 2022, 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 alsook naar een analyse van NANSEN van 16 juni 2022. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat en nergens motiveert in zijn beslissing waarom hij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om zijn analyse op te baseren.

Verzoeker volhardt voorts in zijn vluchtmotieven en is het niet eens met verweerders appreciatie. Hij stelt dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden zonder rekening te houden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van zijn vlucht. Verzoeker stipt hierbij aan dat hij uit Afghanistan is vertrokken als niet-begeleide minderjarige op amper 14-jarige leeftijd waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verzoeker meent dat verweerder allerm minst rekening gehouden heeft met zijn zeer jonge leeftijd, zijn culturele achtergrond en zijn traject van ongeveer een jaar in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn raadsheer tussenkwam tijdens het persoonlijk onderhoud en verweerder wees op de subjectieve en wantrouwige wijze waarmee verzoeker gehoord werd. Verzoeker wijst erop dat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud slechts zestien jaar was. Hij betoogt verder dat er verwachtingen werden gecreëerd en hypotheses werden vooropgesteld

tijdens het persoonlijk onderhoud die te veeleisend, te moeilijk en te kritisch waren. Voorts stelt verzoeker dat zijn raadsheer tijdens het persoonlijk onderhoud ook gewezen heeft op de elementen die een doorslaggevende rol zouden moeten vormen bij de beoordeling en de nuancering van zijn zogenaamd onwaarschijnlijk geachte verklaringen, meer bepaald op de moeilijkheden die verzoeker heeft meegemaakt, zijn medische problemen, zijn jonge leeftijd, zijn rurale afkomst en de moeilijke reisweg op jonge leeftijd. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn raadsheer tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens wees op de medische attesten met betrekking tot de littekens die werden vastgesteld en die een begin van bewijs kunnen vormen van de voorgehouden folterdaden of mishandelingen waar verzoeker het slachtoffer van is geweest. Verzoeker merkt verder op dat hij een psychologisch attest zal bijbrengen wat betreft zijn mentale gezondheidssituatie.

Vervolgens zet verzoeker 'het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een toegeschreven verwestering' op een theoretische wijze uiteen. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in hoofde van verzoeker omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, wel degelijk sprake kan zijn van een (toegeschreven) verwestering die een risico op vervolging of ernstige schade tot gevolg kan hebben. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België en besluit dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert dit element in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd kan worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade kan leiden. Vervolgens stelt hij dat verweerder zich gebaseerd heeft op een gebrekkig onderzoek naar zijn individuele en persoonlijke omstandigheden en op beperkte beschikbare informatie over de huidige situatie. Daarnaast meent verzoeker dat verweerder oudere informatie waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, buiten beschouwing laat.

Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting van het begrip 'verwestering' en een toepassing in concreto. Verzoeker refereert in het bijzonder aan een rapport van UK Home Office van april 2022, een arrest van de Raad van 30 oktober 2019, een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) van 5 september 2012, een rapport van UNHCR "Egibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, een artikel van F. Stahlmann van juni 2021, een rapport van OSAR "Afghanistan: risques au retour liés à 'l'occidentalisation'" van 26 maart 2021, een rapport van EASO "Afghanistan Common Analysis and guidance note" van november 2021, een rapport van ASYLOS "Afghanistan. Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul" van augustus 2017, een artikel van T. Klimstra en L. Van Doeselaar "Identity formation in adolescence and young adulthood" van december 2017 en een rubriek "Identity Formation in Teens and Young Adults" op de webpagina Paradigm Treatment.

Verzoeker licht toe dat hij slechts veertien jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij intussen ook al twee jaar onafgebroken in België verblijft en dat niet wordt betwist dat hij uit een ruraal, conservatief gebied afkomstig is. Verzoeker wijst hierbij op het feit dat hij quasi compleet ongeschoold was en in België steeds school heeft gelopen, hij besluit dat hij op educatief vlak veel verder ontwikkeld is dan voor zijn vertrek uit Afghanistan. Daarnaast benadrukt verzoeker enkele risicobepalende omstandigheden zoals zijn afwezigheid uit Afghanistan en meer bepaald uit een conservatieve en rurale omgeving (dit meer dan 3,5 jaar), het feit dat hij als niet-begeleide minderjarige Afghanistan heeft verlaten, zijn verblijf in België en zijn zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sociaal en taalkundig niveau.

Vervolgens zet verzoeker op een theoretische wijze het risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden uiteen. Hij verwijst hierbij onder meer naar 's Raads arresten nr. 245 004 van 27 november 2020, nr. 232 252 van 5 februari 2020 en naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 'Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk'.

Ook wordt in dit verband stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting aangehaald.

Verzoeker merkt tevens op dat hij extra in de kijker zal lopen bij zijn aankomst in Afghanistan omdat hij geen Afghaans paspoort heeft en dus ofwel via de ambassade aan een paspoort zal moeten raken, dan wel via een laissez-passer, waarbij het in elk geval geweten zal zijn van waar verzoeker precies terugkeert. Hij merkt in dit verband ook op dat hij geconfronteerd zal worden met checkpoints.

Vervolgens wijst verzoeker ook op het leven onder talibanbewind.

Verzoeker gaat daarnaast uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Tot slot kaart verzoeker de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een e-mail van verzoekers voogd van 15 juli 2022 waarin zijn mentale en fysieke gezondheidstoestand wordt toegelicht;
- een medisch attest van 4 juli 2022.

2.2.2. Op 28 februari 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die tevens afzonderlijk wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.3. Op 9 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- stukken aangaande de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen op basis van een duurzame oplossing;
- medische attesten betreffende verzoekers scoliose;
- psychologisch attest van 22 augustus 2022 en van 5 januari 2023;
- schoolrapporten;
- rapporten van de voogd;
- stukken aangaande het "parrainage" project van "Live in Color" waaraan verzoeker is verbonden;
- foto's van verzoeker met zijn vriendin;
- mailcorrespondentie met T. Ruttig van 22 december 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag

liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door Daesh omdat hij weigerde zich bij hen aan te sluiten. Daarnaast vreest verzoeker ook de taliban die hem bedreigden omwille van zijn samenwerking met Daesh.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban en Daesh.

In de bestreden beslissing wordt door verweerder vastgesteld dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt erop gewezen dat:

i) verzoeker geen consistente verklaringen aflegde omtrent de actor(en) voor wie hij een vrees koestert. Zo verklaarde verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij vluchtte omdat hij problemen kende met de taliban. Verzoeker maakte hier geen gewag van zijn vrees voor Daesh. Tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker dan weer dat hij vreesde gedood te worden door Daesh, hij zette hierbij uiteen welke problemen hij had met Daesh maar vermeldde de taliban geenszins. Ten slotte verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een vrees te koesteren voor beide groeperingen. Er kan echter worden besloten dat indien verzoeker zowel de taliban als Daesh zou vrezen, hij dit reeds zou aangehaald hebben vanaf het begin van de procedure. Wanneer verzoeker geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen, repliceerde hij dat hij bij de registratie van zijn verzoek wel degelijk Daesh vermeldde en dit niet opgeschreven moet zijn geweest of de tolk het niet vertaald heeft. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de term 'Daesh' niet genoteerd zou zijn geweest bij een vermelding ervan. Wat betreft verzoekers verklaringen bij de DVZ, betoogt verzoeker dat ze hem daar vroegen zijn verklaring kort te houden en hij in eerste instantie gedood zou worden door Daesh. Dergelijk betoog verschoont niet het feit dat verzoeker zijn vrees voor de taliban niet vermeldde bij de DVZ, te meer gezien verzoeker nog gevraagd werd of hij iets wou toevoegen waarop hij negatief antwoordde.

Verder wordt verzoekers medewerkingsplicht op een omstandige wijze uiteengezet, waarna besloten wordt dat verzoekers inconsistente verklaringen afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Voorts wordt er gesteld dat indien verzoeker beide groeperingen vreest, er redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij telkens eenduidig de vrees voor beide groeperingen vermeldt wanneer er hem gevraagd wordt wat hij vreest. Tot slot wordt er nog gesteld dat ondanks verzoekers jonge leeftijd van veertien jaar bij zijn vertrek uit Afghanistan, van een adolescent verwacht kan worden dat hij zich bewust is van de motieven waarom hij zijn land moest verlaten.

ii) verzoekers verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door Daesh en problemen die verzoeker had met hen, weinig overtuigend zijn. Immers zou verzoekers vader niet akkoord zijn geweest met de vraag van Daesh om lessen te beginnen volgen in hun school en madrassa nadat verzoeker reeds een tijd eten en drinken bracht naar Daesh, maar zou hij zijn zoon toch gevraagd hebben in te gaan op dit voorstel. Acht maanden later echter zou verzoekers vader alsnog besloten hebben om zich te keren tegen Daesh en zou hij verzoeker naar het buitenland gestuurd hebben. Indien verzoekers vader werkelijk niet akkoord was met de ideologie en activiteiten van Daesh, is het ten zeerste merkwaardig dat hij vooreerst toeliet dat verzoeker eten, drinken en later ook wapens en munitie naar Daesh bracht en vervolgens toeliet dat verzoeker acht maanden lessen volgde in hun school en madrassa zonder te proberen hem hiertegen te behoeden. Daarnaast legde verzoeker onduidelijke verklaringen af over het feit dat hij Afghanistan niet eerder verliet. Gevraagd waarom hij niet eerder de regio of het land verliet en toch nog voor acht maanden les volgde bij Daesh, geeft hij immers aan dat ze hem op school en de madrassa wilden voorbereiden. Ook werd hij hierna geconfronteerd met het gegeven dat hij elke dag

naar huis terug kwam en bijgevolg in de nacht kon vluchten, waarop hij antwoordde dat zijn ouders hem hadden meegedeeld dat de school na acht maanden zou gedaan zijn. En zelfs wanneer de school en madrassa effectief zou stoppen na acht maanden, is het vrij voor de hand liggend dat verzoeker hierna zou ingezet worden door Daesh daar ze hem de hele tijd aan het voorbereiden waren voor hun strijd. Verzoekers verklaring dat hij er niet aan gedacht had na de lessen ingezet te worden door Daesh, is ongeloofwaardig daar het alle verbeelding tart dat verzoeker gedurende de acht maanden opleiding, lessen en voorbereidingen nooit geweten zou hebben of zich gerealiseerd zou hebben dat hij uiteindelijk voor Daesh zou moeten strijden en zich zou moeten aansluiten. Bijgevolg wordt er besloten dat verzoekers laattijdig vertrek afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende rekrutering door en de problemen met Daesh.

iii) de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de rekruteringspoging door Daesh verder ondermijnd wordt door het feit dat verzoeker slechts vage en beperkte verklaringen kan afleggen over de jihad en de lessen die hij onderwezen kreeg gedurende acht maanden in de madrassa door Daesh.

iv) verzoekers verklaringen omtrent zijn vertrek niet altijd even eenduidig zijn. Immers verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij mee moest trainen voor de jihad met Daesh en hij dit aan zijn moeder vertelde, waarna zij het aan zijn maternale oom vertelde. Tijdens het persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn naam in de moskee werd omgeroepen om zich bij Daesh aan te sluiten, hij en zijn vader zouden deze oproep hebben gehoord en aan zijn moeder hebben verteld, waarna zijn beide ouders met zijn maternale oom zouden gaan spreken zijn. Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat zijn ouders zijn maternale oom spraken en hij hierna een dag voor het verstrijken van de deadline naar het districtscentrum gezonden werd. Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ niet vermeldde dat zijn naam door Daesh werd omgeroepen in de moskee. Daarbij geeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud twee verschillende tijdsaanduidingen aan omtrent zijn vertrek. Het feit dat verzoeker geen nauwgezette verklaringen geeft over zijn vertrekmoment ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Verzoekers minderjarigheid verschoont niet het gebrek aan consequente verklaringen hierover.

v) verzoekers verklaringen omtrent de rekrutering en de vrees voor de taliban niet aannemelijk zijn. Zo is het ongeloofwaardig dat verzoeker bij een gevecht tussen de taliban en Daesh gewoon bleef zitten, zonder mee te vechten of zich op een veiligere afstand te begeven. Daarnaast is het merkwaardig dat de taliban na het gevecht verzoeker bedreigden. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen hierover niet eenduidig. Immers verklaarde verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de taliban zeiden hem volgende week mee te nemen, later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat de taliban hem zouden gevraagd hebben zich aan te sluiten bij hen wanneer ze terug zouden keren naar zijn 'plaats'. Er kan redelijkerwijs besloten worden dat indien de taliban nood hadden aan rekruten, ze verzoeker op dat moment meegenomen zouden hebben wanneer ze er alle kansen toe hadden. Bovendien verklaarde verzoeker naderhand niks meer te horen van de taliban. In navolging van bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan de vermeende rekruteringspoging door de taliban.

vi) er na verzoekers vertrek niks meer gebeurd is inzake zijn vermeende problemen met de taliban en Daesh. Nochtans kwam verzoeker niet opdagen na de deadline van een week opgelegd door Daesh. Het feit dat verzoekers familie nooit meer iets hoorde van Daesh, noch van de taliban ondermijnt verzoekers vrees ten aanzien van beide groeperingen.

vii) verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn huis beschadigd was na bombardementen enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan, maar hierover geen gewag maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan worden gesteld dat dergelijke beschadiging kadert in het algemene geweld in de regio door de gevechten tussen de taliban en de overheid, echter vertoont dit geenszins enige link met verzoekers beweerdde persoonlijke problemen met Daesh of de taliban.

viii) inzake verzoekers verklaringen over het bijwonen van onthoofdingen door Daesh, de mentale impact van dergelijk incident niet wordt ontkend, maar dit een algemene situatie betreft en hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld.

ix) de documenten die verzoeker neerlegde bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen. Immers zeggen de medische attesten en de röntgenfoto louter iets over verzoekers fysieke toestand, dergelijke documenten bewijzen geen actuele vrees in verzoekers hoofde, evenmin bieden ze een verklaring voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake verzoekers vrees. Voorts blijkt uit de medische attesten dat er twee littekens werden vastgesteld en een duidelijke vorm van scoliose, evenwel brengen dergelijke attesten geen zekerheid of uitsluiting over de oorzaak ervan. Wat betreft verzoekers verklaarde mentale moeilijkheden, werden er geen attesten of verslagen hieromtrent neergelegd. Verder zou uit het voorgelegd medisch attest blijken dat verzoekers vastgestelde littekens te wijten zijn aan pistoolschoten. Hierbij wordt er gewezen op het feit dat een medisch attest geen

sluitend bewijs is van de omstandigheden waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Zo kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of psychische problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Uit de voorgelegde medische attesten kan besloten worden dat de arts zich baseerde op verzoekers verklaringen over de meegemaakte traumatische gebeurtenissen.

ix) inzake de beoordeling van medische klachten die geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag, verzoeker beroep kan doen op andere daartoe voorziene procedures namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven, benadrukt zijn jeugdige leeftijd, culturele achtergrond, zijn reisweg op jonge leeftijd en verwijt verweerder een subjectieve interpretatie gehanteerd te hebben en te veeleisende, te moeilijke en te kritische verwachtingen en hypothesen vooropgesteld te hebben, doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn jonge leeftijd, zijn culturele achtergrond, zijn traject van ongeveer één jaar in niet altijd gemakkelijke omstandigheden en stelt dat er verwachtingen gecreëerd en hypothesen vooropgesteld werden die te veeleisend, te moeilijk en te kritisch waren, moet worden aangestipt dat in hoofde van verzoeker ten tijde van het onderhoud als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd het specifieke profiel van verzoeker in acht genomen, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

Het wordt niet ontkend dat verzoeker ten tijde van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten veertien jaar oud was. Echter, dat het Commissariaat-generaal dit lijkt te negeren en er niet echt rekening mee

houdt in zijn analyse van de verklaringen, is niet meer dan een blote bewering die geenszins wordt geconcretiseerd.

Verzoeker beklemt voort het neergelegde medische attest met betrekking tot de vastgestelde littekens en die een begin van bewijs kunnen vormen voor de voorgehouden folterdaden of mishandelingen waar hij het slachtoffer van geweest is. Er wordt betoogd dat er minstens rekening mee gehouden moest worden op een manier dat de bewijslast in hoofde van verzoeker niet danig streng zou toegepast worden en dat dit integendeel soepeler zou moeten worden toegepast en sneller tot een voordeel van de twijfel zou moeten leiden. Er werd in dat verband wederom verwezen naar verzoekers jonge leeftijd, die bij deze beoordeling van de medische en psychische gezondheidsproblemen, uiteraard een cumulerende rol speelt.

De Raad wijst in de eerste plaats op de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande de neergelegde stukken waaronder het neergelegd medisch attest inzake de littekens en treedt het oordeel bij dat dergelijke medische documenten, zoals ook toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota, omtrent verzoekers fysieke toestand geen actuele vrees in verzoekers hoofde bewijzen en evenmin een verklaring bieden voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake verzoekers vrees. De voorgelegde medische attesten bieden geen zekerheid of uitsluiting over de oorzaak ervan. Dergelijk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medisch attest voldoende aannemelijk worden gemaakt, quod non in casu gelet op de vaststelling dat verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds is aangetast en gelet op het ongeloofwaardig karakter van het vluchtrelaas wegens verzoekers onaannemelijke en inconsistente verklaringen.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de vermeende folterdaden. Zo staat er in het medisch attest neergelegd bij het CGVS te lezen dat verzoeker verklaarde dat zijn littekens het gevolg waren van gewoerschoten door de taliban terwijl verzoeker in het kader van zijn vrees voor Daesh verklaarde gewond te zijn geweest aan zijn hoofd en nog steeds pijn te hebben, zonder dat hierbij gewag wordt gemaakt van gewoerschoten (persoonlijk onderhoud, p. 20). Bovendien meende ook verzoekers raadsman dat verzoeker mishandeld werd door een slag op zijn hoofd en rug (persoonlijk onderhoud p. 30). Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet dienstig betogen dat rekening houdend met zijn jonge leeftijd dat het medisch attest inzake zijn littekens dient te gelden als begin van bewijs voor de vermeende folterdaden en kan hij geen ander licht werpen op de concrete beoordeling van de neergelegde stukken en zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar verzoeker nog een e-mail van zijn voogd en een medisch attest van 4 juli 2022 bijbrengt ter staving van zijn verzoekschrift, meent de Raad dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande bevindingen. Uit het bijgevoegd e-mailverkeer waarin door verzoekers voogd gewag wordt gemaakt van een psychologische opvolging, verzoekers rugprobleem dat verergerd zou zijn alsook van een opvolging bij de “kiné” noch uit het medisch attest van 4 juli 2022 aangaande verzoekers scoliose die volgens deze arts stabiel lijkt, kan opgemaakt worden wat de oorzaak van deze aandoeningen is. Deze stukken spreken zich in het geheel niet uit over (de mogelijkheid van) enig causaal verband tussen de door verzoeker aangehaalde feiten en de vastgestelde medische aandoeningen/littekens en vormen geen objectief, sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. Verder blijkt uit geen van de stukken dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Middels zijn aanvullende nota van 9 maart 2023 heeft verzoeker nog psychologische attesten bijgebracht waaruit blijkt dat hij wel degelijk psychologisch wordt opgevolgd. Evenwel kunnen deze stukken niet gelden als sluitend bewijs voor verzoekers vrees of voorgehouden problemen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog bovendien vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Verder blijkt uit deze attesten niet dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en interview bij de DVZ of tijdens eerdere gehoren in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Hoewel in de neergelegde attesten onder meer sprake is van een posttraumatisch stresssyndroom, een “dépression réactive”, en een psychologische kwetsbaarheid met een nood aan opvolging, kan verzoeker met deze neergelegde medische attesten

geen ander licht werpen op zijn ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn vrees voor Daesh of de taliban.

Uit wat voortvloeit kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

2.3.4.2. Verzoeker meent verder niet terug te kunnen keren naar Afghanistan wegens zijn verblijf in Europa en zijn verwestering.

2.3.4.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt

van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in W westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd

Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.4.2.2. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in hoofde van verzoeker omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, wel degelijk sprake kan zijn van een (toegeschreven) verwestering die een risico op vervolging of ernstige schade tot gevolg kan hebben. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België en besluit dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert dit element in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd kan worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade kan leiden. Vervolgens stelt hij dat verweerder zich gebaseerd heeft op een gebrekkig onderzoek naar zijn individuele en persoonlijke omstandigheden en op beperkte beschikbare informatie over de huidige situatie.

Verzoeker licht na een theoretische uiteenzetting toe dat hij slechts veertien jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij intussen ook al twee jaar onafgebroken in België verblijft en dat niet wordt betwist dat hij uit een ruraal, conservatief gebied afkomstig is. Verzoeker wijst hierbij op het feit dat hij quasi compleet ongeschoold was en in België steeds school heeft gelopen en meent dat hij op educatief vlak veel verder ontwikkeld is dan voor zijn vertrek uit Afghanistan. Daarnaast benadrukt verzoeker enkele risicobepalende omstandigheden zoals zijn afwezigheid uit Afghanistan en meer bepaald uit een conservatieve en rurale omgeving (dit meer dan 3,5 jaar), het feit dat hij als niet-begeleide minderjarige Afghanistan heeft verlaten, zijn verblijf in België en zijn zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sociaal en taalkundig niveau.

In de door verzoeker neergelegde aanvullende nota wordt er verder op gewezen dat verzoeker, die slechts 14 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok, geen enkele recente ervaring heeft met de huidige door de taliban opgelegde regels. Verzoeker meent dat de erg jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zijn lang verblijf in België onvermijdelijk een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en interpretatie in de Belgische samenleving en het sociaal leven impliceert en parallel daarmee een totaal gebrek aan recente ervaring met de traditionele, ultraconservatief-religieuze islamitische geloofsinterpretatie, gedragsregels en voorschriften van de taliban en dit tijdens die meest vormgevende periode in zijn leven. Voorts stelt verzoeker dat uit een aantal van de toegevoegde stukken aan zijn aanvullende nota zijn concrete en persoonlijke ontwikkeling in België en zijn aanpassing en integratie in de Belgische samenleving blijkt alsook de blootstelling aan Belgische waarden en normen. Zo benadrukt verzoeker de stukken aangaande de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen op basis van een duurzame oplossing, zijn recente schoolrapporten, de rapporten van zijn voogd, het contract van het parrainage-project waar hij zich voor opgaf en de foto's van hem en zijn vriendin. Aangaande verzoekers relatie wordt in de aanvullende nota nog toegelicht dat deze liefdesrelatie veel breder bekend is geraakt in verzoekers sociale kring en daardoor ook bij land-, streek- en dorpsgenoten. Het is volgens verzoeker onbetwist dat dat de vrijelijke en ongedwongen omvang tussen een ongehuwde man en een ongehuwde minderjarige en met westerse niet-moslims ('ongelovigen') ingaat tegen de ultraconservatieve moraal van niet enkel het talibanregime maar de Afghaanse samenleving in het geheel, hetgeen het risico op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer doet toenemen omwille van verzoekers effectieve of gepercipieerde verwestering.

Er wordt in verzoekers aanvullende nota hieromtrent geconcludeerd dat op basis van het geheel van deze elementen blijkt dat dat verzoeker voldoende blijkt geeft van een duurzame, vergevorderde en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving waaruit blijkt dat hij zich bepaalde 'westerse' normen en waarden heeft eigen gemaakt, minstens dat zijn actieve deelname aan de Belgische

samenleving, onder meer via het genoten onderwijs en zijn vriendschappen, een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling en de manier waarop hij zich gedraagt. Minstens kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, aldus verzoeker.

Tot slot wordt in dit verband aangevoerd dat niet kan verwacht worden dat verzoeker dit op duurzame wijze zou kunnen verbergen bij terugkeer zodat hij het risico loopt te worden gepercipieerd als aangetast door westerse waarden en normen.

2.3.4.2.3. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan in 2019 slechts veertien jaar oud was en dat hij vijftien jaar oud was op 3 augustus 2020 toen hij zijn beschermingsverzoek indiende in België. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was hij zestien jaar. Verzoeker bevindt zich reeds meer dan drie jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van zeventien jaar en verblijft inmiddels meer dan twee jaar in België. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist.

Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Verzoeker voegt aan zijn aanvullende nota verschillende stukken toe ter staving van zijn (gepercipieerde) verwestering.

Zo worden stukken bijgebracht inzake verzoekers deelname aan het "parrainage-project" van de vzw "Live in Color" waarbij verzoeker een gastouder kreeg toegewezen. In de voorgelegde overeenkomst van 9 oktober 2021 tussen verzoeker, vertegenwoordigd door zijn voogd en zijn gastouder en de vzw, wordt onder meer uitdrukkelijk gestipuleerd dat verzoeker zich dient te engageren om i) deel te nemen aan het sociaal leven en gezinsleven van het gastgezin door de regels van het huishouden en van de Belgische samenleving te integreren, ii) enkel in het Frans te communiceren, iii) in de mate van het mogelijke deel te nemen aan de activiteiten die worden voorgesteld door Live in Color, iv) zich in te schrijven aan de Facebookgroep van Live in Color en een ambassadeur te worden.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en de voorliggende stukken dat verzoeker in België naar school gaat en Frans leert.

In het rapport van zijn voogd van 4 december 2022 wordt gesteld dat verzoeker sinds een jaar "*est devenu un petit Belge et chrétienne*" (vrije vertaling: een "kleine Belg" en christen is geworden) en een Belgische vriendin heeft die christen is waardoor er soms discussies ontstaan met landgenoten. Verder blijkt uit voormeld rapport dat verzoeker heeft deelgenomen aan recreatieve uitstappen (hengelsport) alsook aan een zomerkamp in 2022.

De voorliggende stukken schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Tevens kan opgemerkt worden dat de Raad in de voorgebrachte stukken leest dat er in hoofde van verzoeker een zekere kwetsbaarheid kan worden waargenomen. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker scoliose heeft waarvoor hij wordt behandeld en opgevolgd en dat hij werd gediagnosticeerd met een posttraumatisch stresssyndroom, een "dépression réactive", en een psychologische kwetsbaarheid met een nood aan opvolging.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijkt geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie:

- i) het feit dat hij op veertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa;
- ii) zijn inmiddels meer dan driejarige afwezigheid uit Afghanistan;
- iii) zijn verblijf van inmiddels meer dan twee jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit het parrainage-project en de rapporten van zijn voogd;
- iv) het gegeven dat hij heden nog steeds minderjarig is en dat blijkt wordt gegeven van een zekere (medische) kwetsbaarheid.

Verzoeker heeft een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school, het verblijf in het opvangcentrum en sociale media, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Gelet op verzoekers jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waar niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afgaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afgaanse grondgebied in handen hebben.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU